

SZELLEMEK.

{ and I'll feel my world crumbling
I'll feel my life crumbling
I'll feel my soul crumbling away
and falling away
falling away with you. }

Muse - Falling away with you

Szétfolyt körülötte a világ. *Mint valami pasztelfestéssel összekent festmény*, gondolta, miközben az alatt elterülő várost bámulta. *Felfordul tőle a gyomrom.*

Tyler egy lapos tetejű épület szélén egyensúlyozott. A háborgó szél állandó jelleggel csapkodta kabátjának a szélét, és a fiú úgy képzelte, hogy ez olyasmi, mint valami felhívás keringőre. Az erős fúvás makacsul újra meg újra beleakaszkodott kabátujjába, jól megtépte, és gúnyolódva azt kérdezte: na ugrasz már, ugrasz?

Ty sosem ugrott. Ezerszer gondolt már rá, mint valami igazán sötét, igazán hajmeresztő viccre, ami jóleső borzongással tölti el az ember lényét, de sosem játszott el komolyabban a gondolattal. Ő nem akart meghalni. Csak néha érdekes volt elképzelni, milyen lenne, ha nem lenne többé. Kíváncsi lett volna a szerencsétlen járókelők arcára, akik közé leesne - kopasz fejű öltönyös majmomok, szoláriumokban ropogásra sült hidrogénszókék, fakeretre támaszkodó öregemberek, és így tovább. Ki tudja, kik közé esne most, ha levetné magát a tetőről. Kíváncsi lett volna, sikítoznának-e az emberek. Kíváncsi lett volna, lenne-e köztük olyan, aki odamenne az összetört testéhez, és maga felé fordítaná az összeroncsolódott arcát, és kíváncsi lett volna, képes lenne-e vigyorogva leugrani. Egész biztos volt benne, hogy igen.

Itt mindenre képes volt.

- A kezdőlökre vársz?

Ty nem ismerte fel a hangot, bár valahonnét ismerősnek találta.

- Az ihletre várok.

- Az néha egy és ugyanaz. - A hang közelebb jött. Ty nem fordult meg. - Valami író féle vagy?

A fiú elvigyorodott. Író, ez tetszett neki. Igazából sosem értett a szavakhoz, de mindig úgy kezelte őket, mint az ember legnagyobb fegyvereit. Tisztában volt vele, hogy az ember nyelve valójában a legtökéletesebb pisztoly is egyben, és azt is tudta, hogy a ravasz nem más, mint az agya.

Csettintett egyet a nyelvével.

- Szabadszellem vagyok - vont vállat végül, mikor megérezte a csend súlyát a vállain. Lefelé nyomták, a semmi felé. - Épp a várost kísértem.

Egy széles mozdulattal körbematott a lábai alatt elterülő város pislákoló fényeiben, és egy lépéssel még közelebb vánszorgott a keskeny kőpadka széléhez, amin egyensúlyozott. Nyugodt tekintete a távoli épületek sötét kontúrjait fürkészte. Egyenesen előre meredt, de még így is érzékelte, hogy a lány fellépett mellé a párkányra. Féloldalas mosoly ömlött szét az arcán.

- Tyler vagyok.

- Olivia.

Ty helyeslően bólintott, aztán végignézett a lányon. Igen, az Olivia illet hozzá. Unalmasan hétköznapi egy név volt, pont mint a sajátja, de ahogy ejtette... volt benne valami, amitől a szőke fiú úgy érezte, hogy a név a lány egy darabkáját hordozza magában.

- Olivia. - Tyler megpróbálta leutánozni a kiejtését. A jégkék szempár meglepetten pillantott felé. - Olivia. - Így. Hosszan elnyújtva az első két magánhangzót. Az utolsó pár betű halk sóhaj volt csupán. Még egyszer elismételte. - Olivia.

- Tyler. - Finoman ízlelgette a szájában a nevet, mintha keresne benne valamit. A fiú kíváncsi lett volna rá, hogy mit. - Örülök a találkozásnak. Kísérhetem veled a várost?

És Tyler nem mondott sem igent, sem nemet.

Sokszor találkoztak a tetőn. Egyikük sem ismerte úgy igazán a másikat: az ő közös kis világuk a kopott kőpárkány keskeny csíkjáig tartott, ami úgy olvadt bele a semmibe, mint ahogy az unalmas hétköznapiak olvadnak egymásba, finoman és észrevehetetlenül. A padkán kívül azonban csak két idegen voltak, akik egy másik életben talán ismerték egymást, ám mostanra már mindketten elfeledkeztek róla.

Tyler amikor csak tudott, a tetőn töltötte az idejét, volt, hogy naponta kétszer-háromszor is megmászta az öreg tűzlépcsőt, amit teljességgel végigrágott a rozsdá, de általában nem azért ment, hogy Olivióval találkozhasson. Szerette a lány társaságát ugyan, és néha vágyott is rá, annyira, hogy nélküle üresnek érezte magát, de a tető a számára sokkal több volt, mint holmi ostoba találkahely. Lebegés volt a létezés és a hallgatag nemlét között, rejtekhely az egész világ elől, furcsán üres csöndesség a szünni nem akaró zajfelhőben. Vasból és betonból öntött híd, mely föld és ég között ívelt, és egyedül csak az övé volt.

Legalábbis az volt, míg egy hang meg nem szólalt a háta mögött. *A kezdőlökre vársz?* Tyler, ellentétben a legtöbb emberrel, tudott osztozni, de sosem gondolta volna, hogy egyszer képes lesz valami olyasmit is megfelelni, amit mindenképp meg akart tartani magának. Most mégis, együtt ült a semmi közepén ezzel a lánnyal, akit egyébként alig ismert, és nem érzett haragot vagy bánatot. Csak békét.

- Szóval, hogy hívod ezt a helyet?

Ty meglepetten pillantott a mellete ücsörgő Olivióra. A lány tekintete valahol mélyen alattuk járt, talán épp a latyakban gázoló járókelőket figyelte, amint apró fekete pontokként ide-oda szaladtak a fehér jégvilágban, vagy csak a kövér hópelyhek útját követte végig, a fiú nem tudta volna megmondani. Ő mindenesetre a hópelyheket nézte: szórakozottan figyelte, amint egyenként Olivia tűzpirosra festett hajára hullanak, hogy aztán azonnal el is olvadjanak, mintha igazi lángok nyelnék el őket. Egy különösen óriási pihe makacsul megkapaszkodott az enyhén hullámos tincsek között: Tyler öntudatlanul előre hajolt, és kisöpörte onnét. Olivia elmosolyodott.

- Szóval? - kérdezte újra, lelógatott lábaival az épület sötétszürke követ rugdosva maga alatt.

A fiú vállat vont.

- Purgatórium, talán. Még sosem gondolkodtam el rajta úgy igazán.

- És miért pont purgatórium?

- A purgatórium valahol a Menny és a Pokol között van, nem igaz? - Tyler belebámult a lány jégkék szeméibe. - Hát, ez a tető is.

Olivia érdeklődve letekintett a lábuk alatt elterülő városra. A kőpárkány legszélén ült, két kesztyűs kezével lazán a hideg követ markolva, mintha egyáltalán nem félne,

hogy esetleg lezuhanhat. Tyler hozzá hasonló pózban gubbasztott a lány jobbján, alig egy karnyújtásnyira tőle. Lassan egy fél órája voltak kint a tetőn.

- Tehát azt mondd, a Föld tulajdonképpen maga a Pokol?

- Üres a pokol, és itt van minden ördög - vigyorgott gúnyosan a lányra Tyler. - Már Shakespeare is megmondta annak idején.

Olivia rá hagyta. - Ezek szerint mi ketten megtisztulásra szoruló lelkek vagyunk, vagy mi?

Volt valami a hangjában, ami egész egyszerűen nevetségessé tette az egészet, és Tylerben mélyen valami összerезzent. Bizonytalanul a platinaszürke égboltra emelte a tekintetét, és hosszú ideig csak a lustán szállingózó hópelyheket bámulta, némán figyelve bonyolult táncukat. Percek múltán válaszolt csak.

- Miért is ne lehetnének? - a hangja színtelen volt, de magabiztos. - Ha már úgylis szellemek vagyunk, miért ne állhatnánk közben sorba a megtisztulásért?

- Elég rövid a sor... - jegyezte meg mosolyogva a lány, egy hajtincsét megszokásból a füle mögé tűrve. - Na és az összes többi emberrel mi van? Ők kárhozott lelkek?

- Nem tudom. Olyan vegyesek... - Tyler tűnődve bámulta a saját dolgukra siető embereket odalent, mintha tőlük várná a választ.

Olivia egyetértően bólintott. - Akkor nem gondolod, hogy a Purgatórium inkább a Földön van?

A fiú lassan Olivíára fordította a tekintetét. Nem tudta, mit mondhatna. Látta az igazat a lány szavai mögött: talán az igazi Purgatórium ténylegesen odalent van, a többi ember között. De akkor mi a tető, és ami még fontosabb, mik ők ketten? A lány ajkán játszó szelíd mosoly valahogy végtelenül összezavarta Tylert, a bizonytalanságtól pedig nem tudott tisztán gondolkodni. Nehéznek érezte magát.

- *Te* hogy hívod ezt a helyet?

Végül megkérdezte. Mászt nem tudott tenni.

- Lakatlansziget. - Olivia tekintetében megcsillant az a kevéske bizonytalan fény, ami átszakadt a hófelhők végelláthatatlanságán. - Szellemek lakatlanszigete.

Amikor legközelebb találkoztak, Tyler erősen remélte, hogy a tetőn találja Olivíát. Már két és fél hete nem sikerült összefutniuk, pedig Ty minden nap kiment, néha pusztán azért, hogy találkozhasson a lánnyal. Mindig elkerülték egymást. A fiú már kezdte azt hinni, hogy talán Olivia egyszerűen már nem jár ki a tetőre, de aztán végre újra találkoztak. Épp erősen esteledett, amikor Tyler úgy döntött, felmászik a tűzlépcsőn, és megint havazott, ahogy tegnap, és tegnapelőtt is. Fázott a kabátjában, és elfelejtett magával sapkát hozni, de amint meglátta Olivia karcsú alakját a kőpárkányon, megfeledkezett minderről. A lányon sem volt sapka: hosszú, vörös haját sápadt arcába fújta a jeges szél. Nem fordult meg, ahogy Tyler egyre közeledett felé.

- Belegondoltál már, hogy milyen lehet hópihének lenni? - Ezt kérdezte tőle, miután ő is fellépett mellé a párkányra, bakancsával óvatosan lesöpörve onnét a frissen esett hó javát.

Olivia úgy állt ott, mint valami nagyon alacsony, nagyon vékony vízköpő. Egyik kesztyűbe bújtatott kezét kinyújtotta maga elé, tenyerével az ég felé, és meredt tekintettel figyelte, ahogy az apró hópelyhek egyenként megtapadnak a fekete bőrön. Nem nézett Ty-ra, de ahogy feltette a kérdést, abból a fiú tudta, hogy Olivia válaszra vár.

- Még nem - ismerte el halkán. Valahogy az egész világ olyan csendes volt, nem mert hangosabban beszélni.

- Én igen.

Tyler felhúzta az egyik szemöldökét.

- És?

- Jó lehet hópehelynek lenni. Olyan gyönyörű, ahogy aláhullanak.

A fiú egy pillanatra elszakította a tekintetét Olivia arcáról, és várakozóan a hópihékre emelte zöld szemeit. Percekig, talán órákig álltak így, csendesen a hóesés fehérségébe temetkezve, és Tylernek el kellett ismernie, hogy valóban gyönyörű, ahogy az apró jégkristályok a aláhullanak a semmiből, de képtelen volt megérteni, Olivia miért csodálja ennyire a jelenséget.

- Néha vágyok a zuhanásra. Hogy tudjam, milyen az, ha csak hagyod, hogy az történjen, aminek történnie kell. - Még mindig a lassan olvadozó hópehelyeket bámulta a tenyerén. A hangjában keserű vágyódás visszhangzott, amibe Tyler szíve fájdalmasan belesajdult. - Egyszerűen szeretnék keresztülzuhanni a levegőn. Szeretnék súlytalan lenni egy pillanatra.

Végre a fiúra nézett: kedvesen rámosolygott, a tekintete csupa szeretet, és Tyler nem tudta hova tenni Olivviát, amint egy épület legszélén áll, a zuhanásról beszélve, oly könnyedén, oly természetesen, szinte már vágyakozva. Értetlenül bámulta a törekeny lányt az oldalán, és mondani akart valamit, de aztán Olivia gyengéden megfogta a kezét. Összefűzték az ujjait, és ő csak mosolygot, mosolygott és mosolygott. Tyler képtelen volt megállni, hogy ne kérdezzen rá:

- Nem félsz?

Olivia szelíden megrázta a fejét.

- A zuhanás sem különb a repüléstől. És én mindig is szerettem volna repülni.

- Én is.

- Akkor talán inkább madaraknak kellett volna születnünk, nem pedig szellemeknek.

Összemosolyogtak, de a mosolyukban nem volt semmi vidám.

Ezúttal Tyler volt az, aki előbb érkezett. Furcsa mód általában Olivia mászta meg elsőként a tűzlépcsőt, és néha a Ty úgy érezte, mintha a lány állandóan a tetőn tartózkodna. A napok, hónapok előrehaladtával megszerette a vörös loboncos társaságát. Egyre többször találkoztak, ennek ellenére a tetőn kívül még mindig nem ismerték egymást. Csöndes megegyezés volt ez kettejük között: ez a hely a menedékük volt, búvóhely a mindennapok gondjai elől, és rettenetes lett volna megrontani azzal, hogy felhurcolják ide magukkal az életük darabkait is. Jobb volt őket lent hagyni, ezt mindketten jól tudták.

- Korai vagy, Ty - köszöntötte Olivia a fiút. Ezúttal a kőpárkányon belül ült, háttal a szélének. Egy megviselt papírfecniel játszadozott, amint Tyler gyorsan felismerte a saját kézírását.

- Te még koraiabb! - kontrázott a vörös hajúra, miután ő is letelepedett a párkányhoz.
- Látom megtaláltad az üzenetemet.

Olivia jókedvűen felnevetett. - Csütörtök délután négykor, hozok magammal egy zacskó gumimacit. Találkozhatnánk - idézte Tyler lefirkantott szavait, derűs tekintetét közben mindvégig a fiún tartva. - Még jó, hogy megtaláltam. Kár lett volna kihagyni egy ilyen csábító lehetőséget. Ugye hoztál gumimacit?

- Na szép, szóval csak a gumimacik miatt jöttél! - Tyler, hogy érzékeltesse a dolog súlyát, önérzetesen elfintorodott, mintha mélyen bántaná Olivia viselkedése, de azért a szemével ő is mosolygott.

- Tény, hogy évek óta nem ettem már gumimacit - ismerte el -, de azért a beszélgetéseink is hiányoztak. Jó itt lenni. Jobb, mint máshol...

Az egyébként mindig oly vidáman csillogó szempárban egy pillanat erejéig megvillant valami sötét, valami egyáltalán nem Olivviához való, és Ty majdnem

megkérdezte, majdnem, hogy mi történt, de a pillanat elmúlt, és a jégkék szempár ugyanolyan kedvesen figyelte őt, mint mindig.

Tyler zavartan megvakarta a tarkóját. - Szóval gumimaci... gondoltam, mindenki szereti, szóval...

Olivia egyetértően bólogatott, úgyhogy a fiú hamar felhagyott a dadogással, és inkább előhalászta fekete válltáskája mélyéből az édességet, majd szó nélkül átnyújtotta azt a lánynak, aki egy álmodozó sóhaj kíséretében azonnal meg is bontotta a zacskót. Némileg körülményesen kihalászott a többi közül egy sárga gumimacit, aztán az egészet Ty kezébe nyomta.

- Végre tavaszodik - bökött aztán az állával az ég felé, elmélyülten rágcsálva a gumicukrot. Az égnek talán november óta először volt valami halovány színe, keleten pedig néhány apró báránnyfelhő is feltűnt. - Szeretem a tavaszt.

- Mindenki szereti - mutatott rá a fiú, amint épp egy fejnélküli gumimacit morzsolgatott hüvelyk- és mutatóujja között.

Olivia érdektelenül vállat vont. Már megint a papírfecniel játszott: a halk zizegés egészen betöltötte Tyler fejét, holott az nem volt több egy apró nesznél.

- Azért szeretik, mert magával hozza a meleget, és nem azért, amilyen. - Színtelenül beszélt, mintha egyszerű tényeket közölné a fiúval, de a hangja még sosem csengett ennél kellemesebben. - A virágok, a földek, a vizek... mindenki azt mondja, hogy gyönyörűek, de igazából csak kevesen figyelnek oda ténylegesen a tavaszra. Azt mondják, a lány szellő az új életről dalol, de a saját hangjukon kívül nem hallanak mást. Nem veszik észre igazán a változást.

- De te észreveszed. - A szavak eleve ott lógtak a levegőben, Tylernek csak ki kellett mondania őket. Olivia mosolygott.

- Te is.

- Tényleg?

- Tényleg.

Tyler fél szemmel felpillantott az ég ragyogó kékjére. A távolban úszó báránnyfelhőket nézte. Eltűnődött, vajon mit kéne látnia. Sosem figyelt még tudatosan a természetre - ő néha csak belefeledkezett, amikor nem volt semmi dolga. Kellemes volt csak úgy figyelni, miként hajlanak meg a fák a viharos szélben, vagy épp miként szállingóznak le a hópelyhek a keményre fagyott földre. Olivaiát szokta néha ilyen szemmel nézni... úgy tűnt, a szépségben könnyű elveszni.

A lány, mintha csak megérezte volna, hogy min jár Tyler esze, játékosan oldalba bökte a szókét. Egy ideig némán ültek egymás mellett, csak a gumicukros zacskó zörgése törte meg néha-néha a kellemes csendet. Miután elfogyott az édesség, Olivia egy jóleső nyújtózkodás közepette valamivel beljebb tornázta magát a tető párkányától, aztán kényelmesen elnyúlt. Egy pillanatra még a szemét is becsukta: sápadtféher arcát a Nap felé fordította, és hagyta, hogy a bizonytalan fény szétömljön finom vonásain. A kezei lazán a felsőtteste mellett heverték, tenyérrel felfelé, mintha azokat is meg szeretné fűrosztani a új tavasz első sugaraiban. Tyler a lány legkisebb rezdülésre is figyelt, és boldog volt. A pillanat szépsége örömteli lustasággal töltötte el. Az ő szemei is majdnem lecsukódtak, amikor Olivia hirtelen vakon kinyúlt érte, és lazán megragadta rövid ujjú pólójának az ujját.

- Feküdj le mellém! - kérte, és Tylernek nem kellett készter mondani. - Csukd be a szemed.

A fiú ezt is haladéktalanul megtette. Akaratlanul is a Nap felé fordult, a napsugarak pedig annak ellenére, hogy még igazán erőtlének voltak, kellemesen melengették az arcát. Tökéletes csönd vette őket körül, valahogy a város is csendesebbnek tetszett, mint általában. Tylert kis híján álomba ringatta ez a végtelennek tűnő nyugalom, ám

végül egy váratlanul föléje gördülő árnyék visszarántotta őt az álmovilág határmezsgyéiről.

- Mi...? - kezdte meglepetten, de a kérdés valahol megrekedt benne, amint megérezte ajkain Olivia mutatóját.

- Köszönöm a gumicukrot.

Tyler lehuny szemhéjain színes foltok ezrei táncoltak, ahogy a lány haja puhán az arcába hullott: egymást kergették és villódtak, itt-ott előtűnve a sötétből. Olivia ajkai puhák és hidegek voltak, a csókjuk óvatos. A lány az egész súlyával a testére nehezedett, Ty azonban úgy érezte, mindketten repülnek. Vagy talán zuhannak, ezt nem tudta volna megmondani.

Mert hát a zuhanás sem volt különb a repüléstől.

Szerelmesek lettek, vagy talán mindig is azok voltak. Az idő összefolyt, mikor nem voltak együtt, és kifolyt a kezükből, mikor együtt voltak. Egymás után teltek a napok, amik aztán hetekké, hónapokká dúzzadtak, és már egyikük sem tudta, hova tartanak. Csak az számított, hogy a másik ott volt mellettük. Minden más elvesztette az értelmét. Tökéletesek voltak együtt: mint két törött üvegdarab, a cakkos szélük úgy illett össze, mintha soha el sem váltak volna.

Szerették egymást, de csak a tetőn találkoztak.

És egyikőjük sem beszélt arról, hogy miért.

Aztán egyszer Olivia nem jött, másnap sem, majd azután sem, és Tyler hiába ácsorgott a tetőn, és hiába tett úgy, mintha minden rendben lenne, mert semmi sem volt rendben.

Két hét múlva Tyler kezdett belesüppedni a beletörődés keserűségébe. Már nem járt fel naponta a tetőre, de néha, amikor némán kibámult az ablakon, vagy a plafonon futó repedéseket számolta, azon kapta magát, hogy Olivára gondol. A mosolyára, a nevetésére, az érintésére, vagy egész egyszerűen csak rá, *mindig csak rá*. Nem tudott tőle szabadulni. Ha az utcákon járt, őt kereste. Ha a busz ablakán keresztül bámulta az elsuhanó világot, a szeme megakadt a vörös hajú, apró termetű lányokon. Ha aludt, vele álmodott.

Végül elhatározta, hogy még egyszer utoljára felmászik a tetőre, az egyik este, hogy láthassa a város fényeit. Az ágyából szökött ki: hajnali fél egy volt, mire fellépett a kőpárkányra, mereven lebámulva a lábai előtt elterülő város pislákoló fényeire. A meleg, őszi éjszaka finoman körbeölelte, Tyler azonban még életében nem fázott ennyire - valami hideg, valami borzasztó kúszott fel a torkán, és ő nem tudta többé lenyelni. Benyúlt a zsebébe, és óvatosan előhúzott egy apró, megviselt papírdarabot, amit aztán gyengéden a jobb tenyerébe simított. Ahhoz, hogy felidézze magában a fekete tollal lekanyarított szavakat, nem lett volna szüksége arra, hogy kihajtogassa, most mégis megtette. Látni akarta őket. Az összes betűt, amint finoman egymásra dőlnek, és szinte légies könnyedséggel kanyarognak a piszkosfehér lapon: ostobaság volt, de meg akart róla győződni, hogy még mindig ott vannak-e. Így hát gondosan kisimította az apró fecnit.

És a betűk mind ott voltak.

A szellemek arra születtek, hogy eltűnjenek. Én semmivé válok veled együtt. Ez állt ott, bár a hajnali szürkéségben alig lehetett kivenni - Tyler is inkább csak felidézte a szavakat, mintsem olvasta őket. A rövid üzenet még most is, három nappal azután, hogy rátalált, tompa fájdalmat ébresztett a szívében. Olivia eltűnt. Nem ebből a világból, csak az ő életéből, de végleg eltűnt, ezt világosan érezte.

Már akkor észre kellett volna vennie, hogy valami baj van, amikor utoljára találkoztak. Tyler emlékezetében élesen élt még a kép, amint hátulról átöleli Olivíát, mosolyog és mosolyog, egyszerűen nem bír magával, és könnyed csókot lehel a lány hófehér nyakára. Azután maga felé fordította a lányt: szerette volna látni a boldogságot a tekintetében, azokban a gyönyörű jégkék szemekben, ahol mindig menedékre lelt, és ahol mindig megtalálta, amire szüksége volt, de Olivia messze járt tőle.

Tökéletesen emlékezett, hogyan meredt rá a lány akkor és ott. Mintha nem ismerte volna fel. Egyszerűen keresztülnézett rajta, a tekintete fakó volt és borús, Tylernek pedig ismertségük óta először nem a befagyott tavak elvarázsolt kékje jutott eszébe ahogy Olivia szemébe nézett, hanem a viharfelhők borús lilája. Nem ijedt meg, még csak nem is találta furcsának a dolgot: ostobán elnevette magát, megrázta Olivia előtt az egyik kezét, és megkérdezte, ébren van-e még? Olivia lassan, nagyon lassan viszonzta a mosolyát, és most hogy így belegondolt, látta a bizonytalan szomorúságot abban a mosolyban, a bocsánatkérést és a veszteséget, *mindent*, de ahogy ott állt a tetőn a késő nyári napsütésben, akkor nem látott semmit, csak a szerelmét.

Érzem, ahogy összeomlik a világ, mondta Olivia a mellkasa előtt összefont karokkal, elnézve a város fölött. ***Érzem, ahogy összeomlik az életem. Érzem, darabokra hullik a lelkem.*** Továbbra is mosolygott, ahogy ezt mondta, Tyler pedig nevetségesen vak volt, a boldogság elvette a látását, hisz minden olyan jó volt, miért kellett volna pont most rosszra forduljon? Azért megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Olivia azt felelte, igen. És neki ennyi elég is volt.

- Semmivé vált - ismételte meg most hangosan Olivia utolsó üzenetének a szavait, és úgy meredt a szomszédos házak sokaságára, mintha azok visszahozadhatnák neki a lányt. Valami szorongatta a torkát, és muszáj volt ökölbe rántania a kezét. Képtelen volt még egyszer a fehér papírcetlire nézni, úgyhogy nem is pillantott le, miközben apró darabokra tépte azt, hogy szélnek ereszthesse a lány utolsó emlékét is.

- Igazad van, Olivia. - Tyler lehunyt szemmel és üres kézzel egyensúlyozott a köpárkányon. A fehér cafatok csak lassan szállingóztak a föld felé, és nem akarta figyelemmel kíséreni az útjukat. - A szellemek arra születtek, hogy eltűnjenek. Én is, és te is. Ez így van rendjén.

Azt nem mondta ki, de tudta, hogy bár a szellemek eltűnnek, meghalni azért sosem fognak.

Gemma - Szelleme

Aztapaszta! Gemma, hol rejtőztél te ideáig?

Kétszer kellett elolvasnom, hogy normális, szubjektív véleményt tudjak írni, mert először nagyon a hatása alatt voltam, de azért most is keményen el kell gondolkodnom, hol is kezdjem...

Ez ám a hangulat!

Te játszol a szavakkal. Festesz és érzékeltetsz és közvetítesz velük. Azt hiszem, ez az, amitől egy író, de főleg maga az írás igazán jó lesz. Ez az, amit nem lehet tanítani, vagy, hogy mégse sértsek meg senkit, ez az, ami egy alapvető adottság, egy érzék az íráshoz. Neked láthatólag megvan ez az érzék. Na de most már ténylegesen vegyük górcső alá mi is folyt itt ki a képzeletbeli tolladból.

Már az elejétől kezdve nagyon tetszett ez a kicsit szürreális hangulat. A monoton, szürke világ, valahol a peremén elhelyezett párkánnyal és ez a két szereplő, akik maguk voltak a vibráló színek.

A párbeszéddek – szerény kis véleményem szerint – zseniálisak. Már az elejétől belecsapsz a lecsóba és kapjuk a lelket borzongató, elgondolkodtató, üledpedni vágyó mondatokat a szereplők szájából és éppen ezért, már a kezdetektől megszólít és gondolkodásra készítet a novella. Beleveszünk, egyé válunk vele és a szereplőivel, sodródunk a történetével és mindeközben jár az agyunk és elmélkedünk. Szerintem ez a nagyszerű a novellákban, én legalábbis ezt várom el tőlük és erre is törekszem.

A gondolatmenetek arról, mi is lehet ez a hely, a purgatóriumról, a megtisztulásra váró lelkekről, vagy éppen a repülés-zuhanás kettőségéről és mégis egységéről, olyan mélységet adnak ennek a novellának, ami szerintem mindenképpen elkél. És mikor már úgy éreznék, hogy egészen elnehezedik a fejünk ezektől a súlyos gondolatoktól, becsempészel olyan humoros (mégis, valahol ironikus) megjegyzéseket, hogy „Elég rövid a sor...” és kész, máris könnyítesz rajtunk és mosolygunk és meg vagyunk véve kilóra.

Érzéked van hozzá, hogy a megfelelő mondatokat használd a megfelelő helyen és a megfelelő módon megírva és ezzel hatással legyél az olvasóra.

„Mert hát a zuhanás sem volt külön a repüléstől.”

„ Az idő összefolyt, mikor nem voltak együtt, és kifolyt a kezükből, mikor együtt voltak. .”

Csak hogy a két kedvencemet említsem. Ezek a beszúrt mondatok a maguk egyszerűségében hatalmasat dobnak az olvasói hangulaton és érzéseken.

A két főszereplőnk szerethető és érdekes, valahol hasonlóak, de mégis valahol különböznek. Néhol talán már-már túl hasonlóak is voltak, szinte egybefolyt a személyiségük, de ilyenkor egy-egy ügyesen becsempészett helyzetleírással (az érzelmek érzékeltetése a szemekben, a sokat eláruló mozdulatok és mimikák ésatöbbi) oldottad ezt az egyesülést és újra különálló lényekké emeltesd őket.

A történeti szál nem túl mozgalmas, a végkifejlet sejtethető, de hiszen a novella nem is igazán ezen mozog, hanem sokkal inkább az érzelmi és elméleti síkon, így ez nem róható fel hibának.

Valahol a közepe fele úgy éreztem, (a gumimacis résznél) hogy kicsit megfáradt ez a novella és egy picit kizökkent ebből a szürreális, már-már valótlan síkjából. Nem tudom megmondani pontosan miért, talán ez a gumimaci dolog tűnt túl hétköznapiak és túl, hogy is mondjam, gyermetegnek, az eddig lezajlott történések szintjéhez képest, de éppenséggel nem zavaró ez sem, a maga kedves módján beleilleszthető a hangulatba, nekem mégis oda nem illő érzésem volt vele kapcsolatban.

Tetszett a cím és az elejtett megjegyzések vele kapcsolatban, az összefüggés, hogy ők Szabadszellemekeknek nevezték magukat és az a titokzatosság, ami körülengte az egész lényüket. Végig ott motoszkáltak a kérdések a fejemben, és csak jöttek és jöttek, és járt a agyam, hogy ők akkor most valóban szelleme-e, vagy milyen értelemben azok, vagy csak az

egyikük-e az, és akkor mi lesz és... És ez az örökös kérdéssor, ez az agybirizgálás, úgy gondolom teljesen tudatos volt a részedről. (Szólj, ha tévedek.) És éppen ezért nem kapunk végül választ rájuk, legalábbis nem mindre, és nem egyértelműt. Mégsem volt az az érzésem a novella után, hogy hiányom van. Mégis valahogy megtöltött és elárasztott és egy jóleső, mély légvételt hagyott maga után.

A feladatot kitűnően teljesítetted, nem éreztem, hogy a dalszöveg bárhogyan is kilógna a történetből, így ezt a kritériumot is kipipálhatom a képzeletbeli listáról.

És a végére hagytam a megrovást, nehogy nagyon elbízod magad a sok pozitívumtól. ☺ Az egyetlen (gyakorlatilag jó pár) dolog, ami hátráltatott az olvasásban, azok a hibák voltak. És azért is kapsz kétszer annyi szidást ezért, mint egyébként, mert ezek főként a figyelmetlenségből és a felületességből adódtak. Szóismétlések és elírások. Bár nem mondom, hogy hemzsegett tőlük a szöveg, de ha még ennyi sem lett volna, akkor nem akadtam volna meg egyszer sem az olvasásban, azon zsörtölődve, hogy „*ejj, itt fel van cserélve két betű*” és „*jaj de kár ezért a véletlen szóismétlésért*”. Szóval átolvasni és átnézni többször, mert nem a helyesírással van a baj, csak lusta vagy rendesen átrágni magad a szövegen. (Tudom milyen, én is lusta vagyok.)

És amit még halkán (de azért nem elhanyagolhatóan) megjegyzek, hogy majdnem minden „és” elé vesszőt teszel, ami, mint tudjuk, nem indokolt (bár vannak kivételek). Szóval óvatosan a vesszőkkel, nem kell annyira szeretni őket. ☺ A vélemény végén megkapod az elszúrt szavak listáját javítás (és bűnbánás) céljából ;)

Összegezzünk akkor röviden... Ez egy nagyon jellegzetes és valósággal beszippantó hangulatú novella, nagyon szép stílusban megírva. Megérint és magával húz, megmozgat és elgondolkodtat, végül pedig elenged, de ott hagy benned valamit magából. Én ezt hívom jó novellának, gratulálok hozzá Gemma! ☺

Egy kis korrektúra:

“ miközben az **alatt** elterülő várost bámulta. ” – **alatta** akart lenni gondolom, de éppen lehet alant is, ha nagyon akarjuk ☺

“ milyen **lenne**, ha nem **lenne** többé.” – itt kicsit bántóan hamar jön ez a szóismétlés, elő az átfogalmazás varázspalcájával!

“ kopasz fejű öltönyös **majmomok** ”

“ **fakeretre** támaszkodó öregemberek” – szegény öregemberek, hagyjuk meg azt nekik **járókeretnek** ☺

“ aztán végignézett a **lányon** ” – igrumbugum.

“ ám mostanra már mindketten **elfelejdték** róla. ” – elfelejtkeztek

“ ahogy az apró jégkristályok **a** aláhullanak a semmiből ” – némi “A” többlettel állunk itt szemben ☺

“ kedvesen rámosolygott, a tekintete csupa szeretet ” – itt pedig némi “volt” hiánnyal a végéről ☺

“ - Korai vagy, Ty - köszöntötte Olivia a fiút. ” – Ez így kicsit furcsán hangzik nekem, esetleg egy “Korán érkezted, Ty”?

“ és Ty **majdnem** megkérdezte, **majdnem**, hogy mi történt, ”

“ amik aztán hetekké, hónapokká dúzzadtak, ” - duzzadtak